

„Vyzerá to tak, že sa páčiš každej,“ povedala. „Je to pekná žena.“

„Aj keby to bola Miss Universe. Videla si jej manžela?“

„Odkedy máš strach z manželov?“

„Oddávna, zvlášť z tých obrovských. Napokon, nie som na také veci.“

Lívia mi uštedrila štuchanec. „Dávaj pozor, s kým rozprávaš, predou mnou sa nemusíš hrať na svätého. Nemyslím si, že by si posledné roky na niekoho bral ohľad. Okrem mňa.“

Chápem, zásah.

Mala pravdu, ale čo som mohol robiť? Iba pomyslenie, že by som si s ňou mal začať, vo mne vyvolávalo preventívny pocit viny. Nechcel som si predstaviť, aké by to bolo naozaj.

Lívia bola družka Danieleho, riaditeľa rezortu. Žili spolu odjakživa, možno ešte pred narodením. Každú novú sezónu som pozoroval, ako ich vzťah čoraz viac vyhasína, až z neho ostala len formálna kostra bez obsahu. Zároveň priateľstvo medzi mnou a Líviou dostávalo iné rozmery, prerastalo v očividné zamilovanie, v ktorom sme čoraz ťažšie dokázali skrývať to, čo doteraz žilo iba v prázdnote pohľadov. Bolo to moje rozhodnutie, lebo Daniele bol okrem môjho riaditeľa aj mojím priateľom.

„Robíš zo seba veľkého budhistu,“ zdôraznila Lívia tónom, ktorý nebol vážny, no ani vtipný, „lenže vnútri si katolík. Možno svojský, ale podstata sa nemení. Pre teba budem stále nedotknuteľná.“

Bola to pravda. Pocit viny je kultúrny vírus. Spiaca bunka, ktorá sa zobudí a tajne ovláda ľudskú bytosť ako práca. Fakt, že som vyrástol pod vlajkou slobody vyznania, mi pomohol akurát zmierniť podmienky. Výsledkom bol tento binárny kód so znakmi áno a nie, ktorý reguloval môj neistý etický postoj.

Otázka: „Môže sa človek vyspať so ženou iného muža?“

Odpoveď: „Áno.“

Otázka: „Môže sa človek vyspať so ženou priateľa?“

Odpoveď: „Nie.“

Otázka: „... aj keď sa ich vzťah skončil?“

Odpoveď: „Nie.“

Otázka: „... hoci sa do seba zaľúbili?“

Odpoveď: „Už som vravel, že nie!“

Bojoval som a bojoval, no nenašiel som riešenie. So ženou priateľa sa nespí a hotovo.

Minulý týždeň sme s Líviou strávili celé noci na pláži. Napoly pomätený klient z Talianska jej priniesol fľašu od peny do kúpeľa naplnenú marihuanou a napriek tomu, že ani jeden z nás dvoch nebol milovníkom trávy, vyfajčili sme ju. Len pre potešenie, že sme sa mohli v objatí chechtať ako blázni a pery sa nám občas zľahka dotkli.

Nič viac, fajčenie nezmiernilo môj pocit viny, nedokázal som to ani tak. Keď situácia prekročí určitú hranicu, buď prekoná kritický bod, alebo sa vráti naspäť.

Lívia odišla, takže bol koniec.

„Pozri na toho chudáka,“ povedala a ukázala na hrud' hrdzavého dlháňa so šťastným výrazom zo skupiny na svadobnej ceste, ktorý mal v úmysle chytať ryby. „Chodil ku mne na potápanie, volá sa Paolo. Je to vždy veselý, zlatý chlapec. Sedí si tam a žiari pokojom, zatiaľ čo Manuele balí jeho manželku. Napokon, to je hlavný účel lovenia rýb, však?“

„Asi tak.“

„Vieš, už toto správanie neznesiem, chce sa mi vracat'. Aj to je jeden z dôvodov, prečo idem preč.“ Lívia sa mi zahľadela do očí. „Ugo, neunavuje ňa taký spôsob života?“

„Trochu, ale čo na to Daniele?“

Trpko sa usmiala. „Daniele, takmer som naňho zabudla. Oficiálna verzia je, že mu to je ľúto, no myslím si, že v skutočnosti sa mu ulavilo. Stále sa môže cítiť ako veľký plejboj a viac ma nemusí posielat' na nočné rybačky.“

„Pozri, to, že sme dnes v noci vonku, nemá s Danielem nič spoločné.“

„Už to nie je dôležité, aj tak odchádzam.“

Otočila sa ku mne chrbtom a zadívala sa na more. Rozhovor sa skončil. Zvyšok rybačky sme strávili v tichu.

Po návrate na ostrov sme s hosťami oslavovali bohatý úlovok a potom som Líviu odprevadil do jej bungalova.

Na prahu som povedal: „Ostaň aspoň kvôli mne.“

„Už som sa ťa pýtala,“ odvetila a potriasla hlavou. „Čo by sa zmenilo?“

„Neviem.“

„Dobrá noc, Ugo.“ Pobožkala ma na ústa.

Vošla dovnútra a zavrela za sebou dvere.

SMUTNÝ SOM SI IŠIEL ZAPÁLIŤ NA KONIEC OPUSTENÉHO MÓLA a vysmieval som sa zo seba. Tej noci som nemohol spať, bol som nespokojný. Bolo absurdné nechať ju len tak odísť iba preto, aby som sa Danielemu mohol pozrieť do očí s čistým svedomím.

Vyšlo by ma to pridraho.

Oprel som sa o podporný kôl prístreška, ktorý zakrýval plošinu, kde kotvili člny, a zavrel som oči. Toto cvičenie som v poslednom čase opakoval pričasto, aby som si dobil baterky. So zatvorenými očami som si predstavoval, ako na motorke prekonávam dvadsať kilometrov plných zákrut obklopených zeleňou, ktoré sa jemne ťahali od Orvieto Scalo po priesmyk Monte Nibio a odtiaľ klesali k Ficulle. Po tejto ceste som sa sto ráz viezol do nášho vidieckeho domu, ale nikdy som si ju neužíval ako v tomto období, odkedy som žil na Maldivách. Pred odchodom do trópov som to ešte nevedel, no zelená farba je dôležitá. Nízka vegetácia na koralo- vých ostrovoch má iba jeden krikľavý odtieň, ktorý mesiac čo mesiac slabne. Vždy keď som v strese, zatvorím oči a ocitnem sa na tej štátnej ceste v jarnej Umbrii. Ponúka pohľad

na pestované polia, lesy a zakvitnuté lúky s tisíckami odtieňov, ktoré poskytujú úľavu pre unavené oči a myseľ. Dokonca aj v spomienkach.

„Spätzle!“ zvolal hlas za mojím chrbtom a násilím ma vrátil na ostrov.

Prebrala ma poriadna rana.

Otočil som sa a zistil som, že prišla Ruth. Zbohom, upokojujúca zeleň.

„Ako si ma to nazvala?“ opýtal som sa.

„Spätzle,“ odpovedala so smiechom a sadla si vedľa mňa.

Ak som si dobre pamätal, znamená to vrabček, ale aj knedlička. Tak volajú vaječnú cestovinu v Tirolsku.

Posunkami som vyzvedal, či má na mysli *Spätzle*, ktorý lieta, alebo ktorý sa je.

Ruth naznačila dve malé mávajúce krídla: „Si môj *Spätzle*.“

No doriti! To je des.

„Nie som tvoj vrabček,“ namietol som. „Už jedného máš, vydala si sa zaňho a dokonca je dosť veľký. Kde si ho nechala?“

„Ostal spať v izbe. Stále len spí.“

„Je to vaša posledná noc na Maldivách. Nemali by ste sa udobriť?“

„Dopadlo to zle,“ odvetila. Keď už bola tu, začala mi vykladať príbeh svojho manželstva alebo skôr jeho skrachovania. Dala si záležať aj na intímnych detailoch, ktorých ma pokojne mohla ušetriť. Bol to smutný príbeh. Dvojnásobne smutný – pre ňu i pre mňa.

V duchu som sa pýtal, prečo všetci rozprávajú iba smutné príbehy a najmä prečo ich rozprávajú práve mne.

Už aj tak som bol dosť sklúčený.

Jej príbeh bol dlhý a bolestný, ale najhoršia časť ma bezpochyby čakala na konci. „S Tobiasom sme to nezvládli, to je fakt, no napriek tomu som spokojná, že sme prišli sem, lebo som spoznala teba.“

Posledné slová, sprevádzané sladkým pohľadom, zneli ako vážna hrozba.

„Tiež som rád, že sme sa spoznali, naozaj,“ odpovedal som falošne. „Už je neskoro a...“

Odmĺčal som sa, pretože Ruth mi práve položila neistú ruku na rózporok.

Spýtavo na mňa pozerala, akoby žiadala povolenie.

Tiež som na ňu hľadel s otázkou v očiach.

„Prosím...“ hlesol som.

Mal som na mysli: Prosím, nie.

Lenže ona si vybrala variant áno a nemotorným krúživým pohybom ruky mi začala tlačiť na výbavu, akoby mi chcela vyžehlíť nohavice. „*Spätzle*,“ mrmlala a dychtivo čakala na môj súhlas.

Potom mi rozzipsovala nohavice.

Keby som ju nebol zastavil, aj ja by som pre vás mal ďalší smutný príbeh.

Opravujem, tragický, pretože zopár krokov od nás sa z tmy vynoril Tobias.

„Čo tu robíš?“ výhražne zakričal vo svojom nevraživom rodnom jazyku.

Problémom bolo, že Tobias nepôsobil ako človek, skôr pripomínal jeden zo sivých a hranatých činžiakov východného Berlína zo šesťdesiatych rokov minulého storočia. Siahal som mu sotva po rolety prvého poschodia.

No zbohom, celé to vyzeralo ako jedno veľké nedorozumenie aj preto, lebo Ruth, omráčená úžasom, zabudla ruku na mojom rózporoku. Ako som to mal vysvetliť tomu surovcovi?

Z rozpakov ma vytrhol kliešťami, ktoré mal namiesto končatín, chytil ma pod krk a bez najmenej námahy ma zodvihol do vzduchu.

Už neraz som sa ocitol v situácii, keď utrpela moja hrdosť, ale táto bola bezpochyby najmenej dôstojná. Visel som vo

vzduchu s uvoľnenými nohavicami a kopal som do prázdna. Keby som sa snažil brániť, bolo by to, akoby som chcel vyfackať činžiak. Rozhodol som sa, že ostanem poslušne visieť.

Ruth sa medzitým prebrala a prešla do protiútok. „Konečne si sa zobudil! Trvalo ti to dlho!“ zakričala na manžela s urážlivou grimasou.

„Najprv zabijem tohto sráča a hneď potom sa porátame,“ vyhlásil.

Nesúhlasil som, no keďže ma škrtil, iba som sa v tichosti dusil.

„Desať rokov spíš, ani prstom sa ma nedotkneš, a odrazu sa hráš na žiarlivého?“

„Nezahováraj, si hnusná šľapka. Čo si tu s ním robila?“

Aby bolo jasné, že tým myslí mňa, voľnou rukou mi vylepil zaucho.

„Takže teraz som šľapka, áno?“ urazene sa ohradila a dala ruky v bok. „Chceš vedieť, čo som s ním robila? To, čo už ty nedokážeš. Vráť sa do postele aj so svojím ochabnutým vtáčikom!“

„Ja že mám ochabnutého vtáčika? Desať rokov si ho nevšímaš, venuješ sa iba deťom, som u teba na poslednom mieste až za kocúrom, a odrazu čakáš, že sa mi len tak postaví?“

Pohodlne sa hádajte, kašlite na mňa, preblesklo mi hlavou. So smrťou viem zápasiť dôstojne.

„Sú to aj tvoje deti. Ako som to mala vedieť? Nikdy si nič nepovedal, myslela som si, že ťa viac nezaujímam.“

„Neprevracaj znova všetko naruby!“

„Je to pravda, už ma neľúbiš, priznaj to!“

Úplne sa na mňa vykašľali. Visel som ako moriak nad mäsiarskym stolom v smrteľnom zovretí, ktoré mi stislo krk, a tvár sa mi naliala krvou. Určite som pripomínal nafúknutú rybu.

„Vždy som ťa miloval,“ pokračoval Tobias so známkou emócií v hlase, „a nikdy som ťa nepodviedol, na rozdiel od teba...“

„Aj ja ťa milujem a nikdy som ťa nepodviedla.“

„A toto je čo?“ opýtal sa a zatriasol mnou.

„Nič sa nestalo, prisahám,“ odvetila Ruth a venovala mi ľahostajný úšklabok. „Iba som chcela, aby si žiarlil.“ Náhle mu nahlúplym tónom zašepkala: „Musíš mi veriť, *Spätzle!*“

Obor, evidentne dojatý z obnoveného povýšenia na vrabčeka, konečne povolil zovretie, a tak som zletel na zem ako hromada handier. Po niekoľkých sekundách horúčkovitého otáľania si manželia padli do náručia ako v starej reklame na sprchovací gél.

Využil som moment prekvapenia a odplazil som sa čo najďalej skôr, než by si to *Spätzle* rozmyslel.

Pravé líce som mal opuchnuté, môj krk vyzeral ako na obrazoch Amedea Modiglianiho a duševne som sa cítil pod bodom mrazu.

Zasraná noc.

ODCHOD

Lívia už sedela v člne s ostatnými odchádzajúcimi hosťami.

Lúčenie skrátila na minimum. Nijaký pozdrav, bozk ani objatie, iba ahoj a hotovo. Bez nárekov a romantických výlevov. Bola priamočiary typ človeka. Čokoľvek sa medzi nami vyvinulo, pre ňu to už bola uzavretá kapitola.

V skutočnosti uzavrela dve kapitoly jednou ranou. V prvej sa ani neprišla rozlúčiť a druhá sa v podstate vôbec nezačala, skončila sa hneď po prológu.

Možno som mal naliehať, sľúbiť, že sa zmením, ale nič z toho som neurobil.

Na začiatku móla vedľa mňa stál Manuele a bol stelesnená spokojnosť. „Pozri naňho, aký je natešený,“ ozval sa. „Máš u mňa láskavosť.“

„Na koho sa mám pozrieť?“

„Na Paola, to červené decko, ktoré si mal včera na rybačke. Nemá ani najmenšie podozrenie, je presvedčený, že strávil nádhernú svadobnú cestu.“

„Tak je to lepšie. Tvoj plán mal úspech?“

„A ešte aký! Jeho manželka mi na dôkaz lásky darovala zlatú retiazku.“

Paolo so ženou postojačky hľadeli zo zadnej časti člna naším smerom. Ona vyzerala poriadne zamračená, kým on bol ako vždy rozjarený a horlivo nám mával oboma rukami.

Manuele začal kývať s prehnaným nadšením. „Predstav si, že mi ešte aj poďakoval za trpezlivosť, ktorú som mal počas kurzu s jeho manželkou.“ Pobavene sa chechtal. Potom si skúmavo poprezeral svoju tvár. „Vidím, že aj ty si opečiatkoval pohľadnicu. Tie modriny máš od malej Švajčiarky?“

„Nechajme to.“

Ruth a Tobias sa rozhodli zostať ešte týždeň. To, že ma jej muž držal pod krkom a visel som vo vzduchu, malo na ich vzťah ozdravný účinok. Od onej noci sa zavreli v bungalove, aby dohnali stratený čas. Nechodili ani na raňajky.

„Stojte! Stojte!“ znenazdajky zakričal z paluby ženský hlas. Maldivčan, ktorý uvoľňoval uväzovacie lano, prerušil svoju činnosť, z člna vyskočila dievčina a bežala k nám po móle.

„Doriti!“ zreval Manuele.

Paolova žena sa mu hodila okolo krku a začala ho vášnivo objímať a bozkávať. „Milujem ťa!“ zvolala. „Chcem ostať s tebou!“

Celá scéna sa odohrávala za neskutočného ticha. Všetci prítomní, zamestnanci, hostia i Maldivčania, zdesene a bez komentára pozorovali dvojicu. Rozpaky a hrôza naokolo sa dali krájať. Ona zúfalo plakala a neprestávala kričať: „Milujem ťa, milujem ťa! Prosím, nechaj ma tu, chcem zostať s tebou!“

Odkedy Manueleho poznám, prvý raz som videl, že nevie, kam z konopí. Začal byť nervózny, cítil na sebe pohľady všetkých zúčastnených, ich odsudzovanie a svoju hanbu.

Paolo stál v člne a scénu sledoval s otvorenými ústami, akoby stále nechápal, čo sa deje, ale z tváre sa mu vytratil úsmev.

Dve dievčatá zo skupiny hostí na svadobnej ceste medzitým vystúpili z člna, vytrhli nešťastnicu zo zúfalého objatia, nasilu ju ťahali preč a celou cestou ju podopierali ako žandári. Keď ju naložili na palubu, vysilená sa hodila medzi batožinu a vzlykala s rukami na tvári. Manžel na ňu mĺkvo upieral pohľad, potom sa obrátil a posadil sa na opačnú stranu člna, ktorý bol znova pripravený vyplávať.

Maldivčan opäť uvoľnil lano, no ešte na okamih som ho zadržal a očami som hľadal Líviu. „Ostaň,“ bezhlasne som vyslovil po slabikách. „Všetko sa zmení, sľubujem.“

Bolo však neskoro.